

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

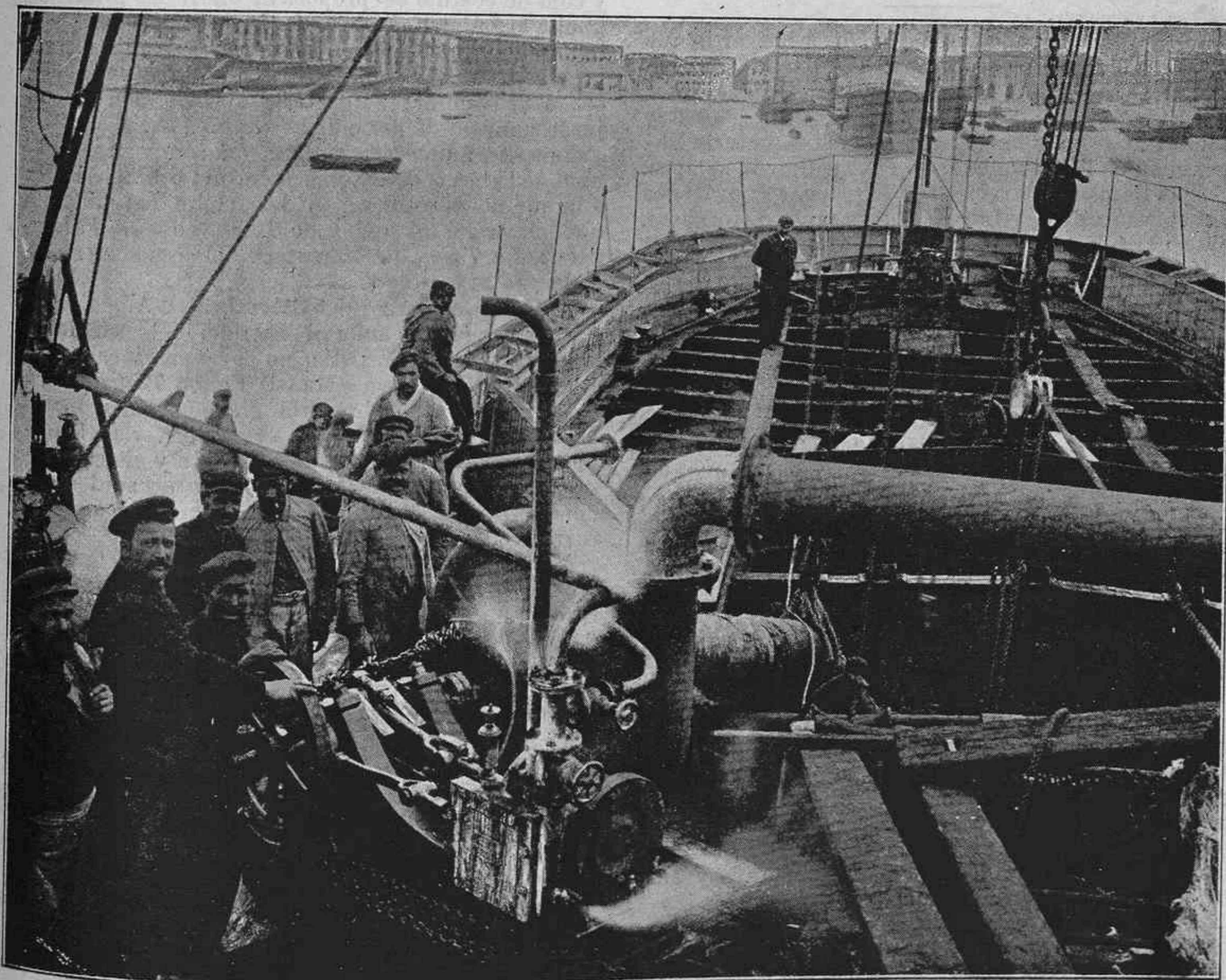
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

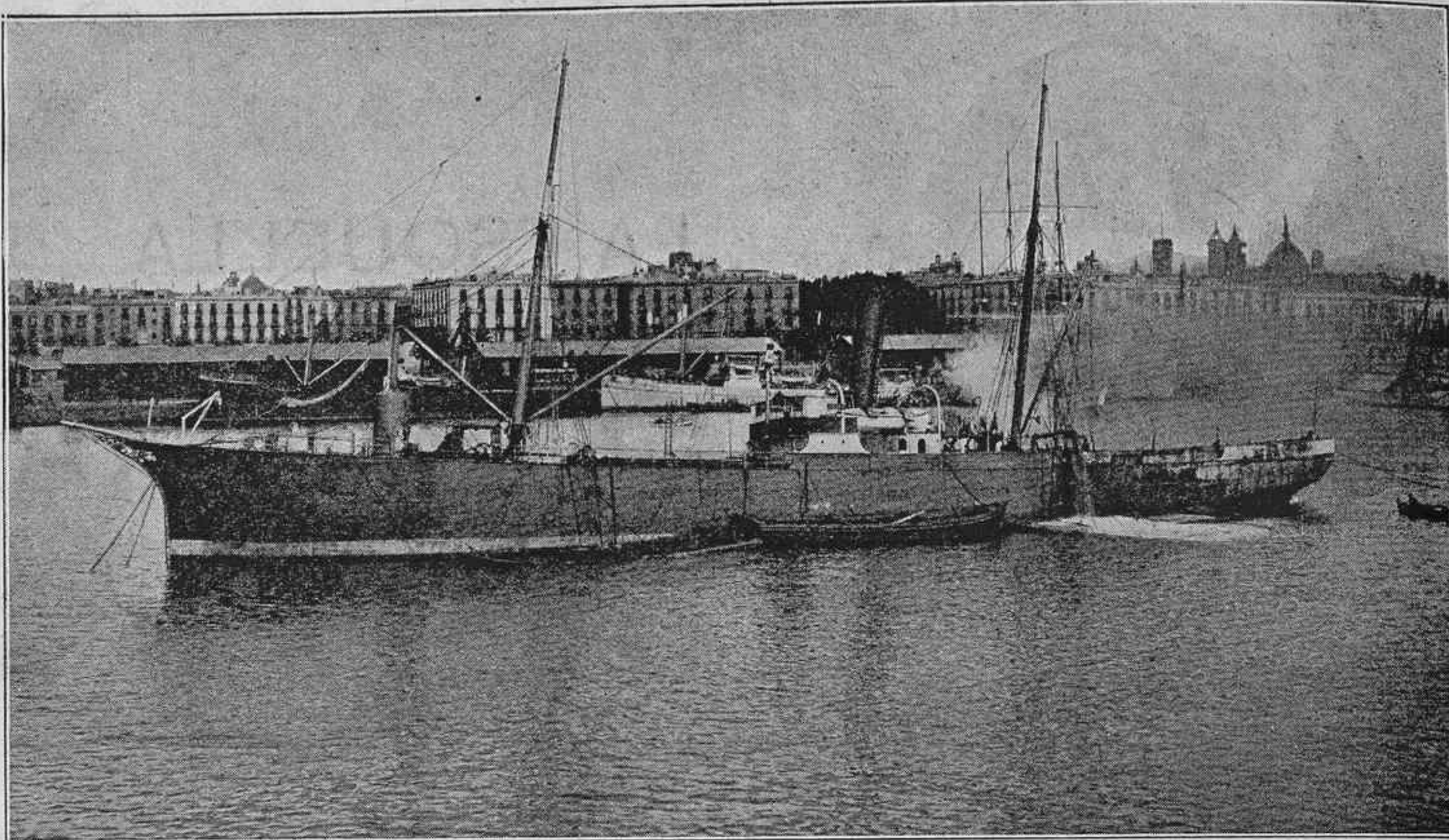
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

AL PORT DE BARCELONA

Operacions de salvament del *Gravina*.—Las grans bombas de vapor extrayent l' aygua del casco del barco.

DESPRÉS DEL SALVAMENT

El vapor *Gravina* surant altre cop, en posició normal.

CRÓNICA

UN altre que se'n va a Madrid, a buscar lo que no troba a Barcelona: l' eminent músich Isaac Albéniz.

Aixís m' ho anuncià l' altre dia, desenganyat y adolorit, perquè no sense pena s' deixa la terra natal, quan se l' estima com ell l' ha estimada sempre. En sas llargas emigracions al estranger conservava viu el recort de Catalunya y l' esperança de tornarhi. Y tornava de tant en tant plé de prestigi conquistat a París y a Londres, ab l' afany de impulsar la cultura musical de Barcelona, com ho feya ab el major desinterés, per pura passió artística, per enamorament envers la ciutat de las sevas aficions.

—Aquí vinch a deixarhi lo que guanyo a fora—deva tot sovint.

Y en efecte: ja 19 ó 20 anys enrera organísava els memorables concerts clàssichs del Café Colón, seguits dels que donà després al Teatro Espanyol y a la Sala Beethoven, rica sembla la de bona llevor artística: aquí compareixia també pera dirigir els concerts que s' donaren durant el període de la Exposició Universal.

La vinguda a Barcelona de'n Vincent d' Indy que tan brau impuls imprimí al bon gust per la música de concert, fou deguda al Albéniz, com fou també l' Albéniz qui portà a nostra ciutat a n' en Crickboom.

Autor de més de 300 obras en bona part publicades a Barcelona, volgué estrenar aquí las sevas óperas, l' *Henry Clifford* y la *Pepita Jiménez*, sense temor a l' atmosfera asfixiant que a Barcelona s' respira: tant es aixís que mentres de la *Pepita Jiménez* aquí no se'n ha tornat a parlar més, se representa ab éxit en alguns teatros alemanys y austriachs ahont figura de repertori.

¿Pero que hi fa aixó? L' Albéniz ja hi estava avesat a sembrar en terra ingrata. Ultimament ha

escrit una trilogía, titulada *Merlín*, qu' es en concepte dels que l' coneixen la seva obra mestra, y com de costum se proposava oferir las primicias d' ella al públich barceloní. Ja la Junta del Liceo tenia emparaulada la primera part, quan a última hora se li feu saber que no podia posarse en escena sense previament subjectarla al dictámen de un jurat compost de periodistas y aficionados.

Es a dir, a una obra seria de un compositor eminent se la havia de fer objecte de una proba irrisoria a la que no es sotmés cap dels molts carquinvolis que ns venen tot sovint de Italia, com la *Fedora*, l' *Iris*, *La Tosca*, que'l mateix dia que s' estrenan se'n van al foso.

Ni Cristo va passar del Calvari, ni l' Albéniz podia arribar ja més enllà del sacrifici dels seus interessos: sa dignitat artística no podia sacrificarla. Ab el seu *Merlín* se'n va a Madrid. El nou *Teatro Líric* l' ha rebut obrintli la porta gran; allí ha trobat l' Albéniz en lloch de trabas y carronyerías, l' acullida franca de'n Chapí, de'n Bretón y altres mestres, que a lo menos tenen la virtut aquí entre nosaltres cada dia més rara de acullir ab afecte y cortesia als seus companys que valen.

Y vels'hi aquí com l' Albéniz, tan catalá, tan enamorat de Barcelona se disposa seguir el mateix camí que avants han recorregut en Felip Pedrell, l' Amadeo Vives, l' Enrich Morera: el camí de la emigració a la capital política d' Espanya, de la qual tan mal solen parlar els nostres catalanistas, sense fer res per' arrebastarli'l ceptre de la preponderancia ó quan menos l' espill de l' atracció qu' exerceix sobre ls elements de valia qu' en las provincias pugnan en va pera posar de relleu els seus mérits, y treure'n algun profit.

Y ara que vagin galejant de que Catalunya es l' única regió espanyola ab vistas a Europa. Més just fora afirmar qu' en punt a intelectualitat tenim sem-

pre 'ls ulls fits sobre 'l recort de la Fenicia y la Beocia.

O sino diguis: ¿quins artistes troban aquí la satisfacció de ser compresos, estimats y recompensats? ¿Quina categoria se 'ls assigna en la classificació de castas regulada per la preponderancia exclussiva del diner? ¡Pobres artistas els que no s'ajupen á fer del seu art una especie d'industria ó de mercantilisme! Millor será que ab el farsell de las sevas ilusions sobre las espatllas, emigrin á altras terras menos dominadas per la infatuada plutocracia, menos envenenadas per la mala passió de la enveja.

Perque aquesta es l'altra copa de delicias que ha de apurar fins á las maras l'artista independent, en aquesta terra clássica del *cop de fals*. Sos companys, en quan suri, son els que farán tot lo imaginable pera tirar-lo á fons. Per aixó las abellas procuran fugir de aquest vespé enverinat, envers altres climas ahont la mel del art es més estimada.

«Quant més aném menos valém» podem dir ab l'adagi de la terra, considerant que la depressió de la intelectualitat á Catalunya corra en rahó directa á las algaradas y saragatas del cridaner regionalisme.

Quan el catalanisme era purament literari y artístich, limitantse á fer obra de cultura intelectual,

tenía una importancia que ha anat perdent á mida que s'ha fet polítich y exclussivista. Aquest fenómeno es evident y podriam aduhir cent fets en demostració de que tant com més se galeja de afermar la personalitat de Catalunya en l'ordre polítich, tant més se desdenyan las condiciones més elevadas de aquesta personalitat que resideixen en el cultiu de l'art, de las lletras y en general de la inteligencia.

Miris sino lo qu' está succehint en l'*Ateneo barcelonés* desde que 'l dominan els companys de causa. Era avants un centre intelectual obert á totas las ideas; la seva cátedra estava sempre en funcions activas; las sevas sessions emulavan en activitat intelectual, y may s'havía fet servir la seva representació pera fins que no fossin els puraments científichs, nobles y desinteressats, á que devía la seva existencia.

Patrimoni avuy de dos ó trescents perdigots y patumaires conjurats, n' han fet una sucursal de las sevas lligas, prevalguts del marasme y l'inerxia de la inmensa majoria dels socis. Ab las quotas que satisfán aquests ells se diverteixen, convertint las salas de conversa en clubs bullidors de ambicions mesquinas; y si deixan passar els cursos en blanch, sense una mala sessió que interessi, no reparan en fer servir la representació del *Ateneo* pera lograr que alguna gloria legítima de la nostra terra s'alsi ab un' acta de Diputat á Corts y una ganga com la de la construcció del Hospital de Sant Pau.

Una secció cansada de tanta perversió dels fins intellectuals del *Ateneo*, se decideix á donals hi tal batalla en l'elecció de Junta y 'ls la guanya... Las avors hi ha que llegir á *La Perdiu* atribuhint la victoria... ¡¡als caciquistas!!

May ni en Planas y Casals, ni en Comas y Masferrer, ni cap representant de partit polítich s'havía recordat de inmiscuir al *Ateneo* en el joch de

com
mo
asíq
A
oro
dona
teta
E
nem
sreg
ella

LAS ELECCIONS AL ATENEO

—¡Apa, menuts, á votar tothom pels perdigots! El qui no vota no llepa.

QUI ASSEGURA, DURA

—¿A Caldas vas?... Si 'm garanteixes que no hi sortirà cap volcán, vinch.

las sevas combinacions; aquesta gloria estava reservada als companys de causa fundadors de un verdader caciquisme, barruer y mal educat, y que com á tals se 'ls figura veure cacichs per tot arreu.

Tenen per únich mirall la seva consciencia, y al veure's tan deformats, prenen per deformats als demés y no reparan en atribuhils'hi las sevas propias xacras y defectes.

Afortunadament en la seva campanya es més el soroll que las nous; de altra manera si arribessin á dominar á Catalunya, fora del cas agafar els trasetets y emigrar.

En Pedrell, en Vives, en Morera y ara últimament l' Albéniz ensenyan el camí als catalans que pera fugir dels catalanistas, haurían de anarse'n com ells *con la música á otra parte*.

P. DEL O.

JUNY

(TRADUCCIÓ DE FRANÇOIS COPPÉE)

En eixa vida de flagells
que tan prest passa el temps qu' un viu
l' instint dels homens y 'ls aucells
sempre será 'l de fer un niu;
y sigui ab palla ó bé ab argila
tots lo construheixen, pel calor
d' una teulada humil, tranquila,
per la familia y per l' amor.

Cor-prés pels ulls d' una nineta,
també jo un jorn hi somiat
de fer un niu dins ma caseta
ab la que 'l cor me té robat.

Tots los plahers d' aquesta vida
somiava en ella, molt content:
mes fou ma sort tan malehida
que los meus prechs s' endugué 'l vent:
y al viure sol plé de frisansa,
contemplo trist y coll torsut,
per terra á trossos ma esperansa
igual que 'ls ous d' un niu caygut.

AMADEU DORIA

CAVILACIONS

Sentiría molt que 'l senyor Peris Mencheta, director del perlódich de major circulació del carrer de Lauria, s' ofengués; pero 'm veig en el cas d' haverli de dir que, monárquicament parlant, no m' esplico massa bé la seva conducta.

Ja sé que la plana d' anuncis d' un diari es la plana d' anuncis y que allí hi cab tot; lo mateix l' específich del químic que per sis pessetas assegura la «belleza de los pechos», que 'l prospecte del sas-

CONSEQUÈNCIAS

—Després de tantas festas, lo menos, lo menos ens toca suspendre la meytat dels alumnos.

tre que «vuelve piezas del derecho al revés, dejándolas como nuevas.»

Sense 'l recurs dels anuncis ¿cóm se sostindrían avuy els periódichs, ab el preu que actualment ha alcanstat el paper? ¿Cóm podría donarse per cinch céntims aquest inmens llensol de lletra impresa, que diariament ens entera de tot y 'ns facilita, además, paperinas pel consúm de la casa?

Baix aquest punt de vista, comprench perfectament y m' explico sense dificultat una pila de cosas. Verbi-gracia:

Que 's recomani la *Lotería* d' Hamburgo, garantizada por el *Estado* y que, en el caso más favorable, pot proporcionar al mortal que tregui la primera, una barbaritat de marches;

Que 's dongui un bombo á aquest filántrop nort-americaná que per set rals ho cura tot, menos la llana;

Que s' asseguri que per medi de la tintura A ó del tónich B el cabells blancs se tornan negres, els negres blancs y els rossos de color de catxumbo;

Que s' alabin las portentosas curaciones del doctor X, els maravellosos pianos del fabricant Y y 'ls seguríssims efectes de las pastillas del especialista Z...

Lo que no m' explico, ni comprench, ni 'm cab á la barretina es que tot un *Noticiero*, un periódich d'

ordre, una fulla essencialment monàrquica, publiqui anuncis com el que 'l dissapte prop passat vejerem mos ulls estupefactes en sas conservadoras columnas.

Figúrinse! Nada menos qu' entre 'l reclám d' una tenda de curtits y 'l d' una distingida familia que desea uns quants caballeros de carácter, insertava 'l diari del diputat per Sueca l' anunci d' un JOVEN PRÍNCIPE extranjero de 25 años de edad, que té ganas de contraure matrimoni y busca ab aquest objecte una señorita ó viuda que tingui alguns quartets.

—¡Senyor!—vaig exclamar al llegirlo:—¡Cóm está la societat y cóm está, sobre tot, la premsa monàrquica, eco fidel é imparcial de las nostras classes directoras!...

Deplorable es que un príncep se valgui, pera buscar dona, de la quarta plana dels periódichs, ni més ni menos que 'l que hi acudeix pera participar al públich que se li ha escapat un lloro ó que ha perdut un botó ab una esmeralda falsa qu' es un recort de familia; pero més ho es encare que aquest reclam veji la llum en un diari que pels seus antecedents y 'ls seus compromisos ve obligat á treballar, ans que tot y sobre tot, pel brillo y esplendor de las glorias monàrquicas.

¿Qué pensarà 'l poble, ja prou irrespectuós y soliviantat, al llegir semblant anunci? ¿Qué dirán aquests esperits volterians, que de tot se riuhen y

UN QUE CONEIX EL PANYO

—¿Qu' es aixó, noy?
—Una erupció.
—¿De quina Martinica?

que may disfrutan més que quan poden encaminar las sevas bromas á elevadas regions?

¡Ah! Poch sab en Peris Mencheta el mal que ab aixó ha fet á la santa causa del ordre y de las cosas tradicionales. L' anunci li haurá valgut tantas ó quantas pessetas, pero ¿á quánt ascendirá 'l remordiment que la seva complicitat deurá ocasionarli?

De trobarme al seu lloch, al rebre l' anunci del príncep, jo m' hauria guardat prou d' entregarlo als caixistas. ¿Sab qué hauria fet?

—Apreciable jove—li hauria dit—una cosa aixís o no la inserto. ¿Voleu casarvos? Me sembla molt

bé y us aprobo l' idea, pero no hi ha cap necessitat de posar la vostra pretensió en lletres de motllo. En veu baixa, á cau d' orella, faré circular la noticia entre las mevas relacions, que son numerosas y bonas, y molt será qu' entre tots no us trobém una pubilla digna de portar el vostre nom gloriós.—

Don Francisco no ho ha fet... ¡Ell sabrá per qué!

No haig de ser jo, que al fi y al cap no soch de la parroquia, més papista que 'l papa.

¿El jove príncep vol casarse? ¡Bueno!

¿En Peris Mencheta creu convenient publicar el seu anunci? ¡Requetebueno!

De l' una ocurrencia y de l' altra me 'n rento completament las mans.

* * *

Pero ara ve un' altra cosa.

Excitada, com es natural, la meva curiositat davant d' un reclám tan extraordinari, involuntariament m' hi fet la pregunta, que de segur s' haurán fet també tots els lectors:

—¿Quí deu ser aquest príncep que desitja casarse?

Y repassant en la memoria la llarga llista dels prínceps extrangers que conech de nom, no hi sapigut atinar en quí pugui ser l' héroe del anunci.

L' emperador d' Alemania te una colivada de fills, pero cap d' ells ha fet vinticinch anys: el major, el príncep Frederich va neixer l' any 1882.

Ab la familia real de Dinamarca ni hi ha que pensarhi: tots els fills passen dels quaranta, y per anyadidura son ja casats.

Lo mateix pot dirse del prínceps d' origen inglés: els que encare no han contret matrimoni, no tenen l' edat que senyala 'l reclám publicat al *Noticiero*.

Tampoch es possible que 's tracti d' un príncep suech: el més jove dels fills del rey Oscar es del any 1865.

L' emperador de Russia no té més que mossas; el d' Austria tres quartos de lo mateix; el rey de Bélgica *idem de lienzo*; el de Portugal te noys, pero tots menuts; el d' Italia tot just ara comensa á formar familia...

Y no obstant, el diari de la *noche* ens parla d' un

PRO DOMO SUA

—No ho dupteu. Mingo; tots aquests terratrémols, vents y pedregadas son un cástich de Deu per la poca caritat que feu á las animetas del purgatori.

Príncep de vinticinch anys; un príncep estranger
 real y positiu.
 -no. Qui pot ser aquest príncep?...
 És possible que m' erri de mitj á mitj; pero, des-
 pués de la escrupulosa investigació que acabo d' in-
 dicarlo, per mi no pot ser ningú més que un d'
 aquests que tenen establerta á París una fàbrica de
 sabó d' olor, es á dir, un príncep del Congo.
 ¿No son del mateix parer?

A. MARCH

le r

otne

DEL US Y DEL ABÚS

Suposant que 'l senyor alcalde estarà ja una mica
 refet de las fatigas que li ha ocasionat la conducció

-siri

ntu

tear

aleb

-iqe

«iffi

le r

-neq

-vud

:eè

ne

q'oi

leó

le r

-le

stio

tsm

nt

dels numerosos pendóns que las
 parroquias han tingut la galante-
 ria de confiarli, 'm permeteré la
 llibertat de cridarli la atenció so-
 bre un assumpto, que si no es de
 tan vital interés com el dels con-
 sumns y 'l de la conversió de la
 deuda, no deixa de preocupar
 bastant als bons barcelonins.

Me refereixo á las tauletas que,
 ab l' excusa de que fa calor, han
 aparegut aquests días en las acer-
 ras de més trànsit de la ciutat
 dels comtes.

La qüestió, apreciable senyor
 alcalde, té dos aspectes: el legal y
 'l moral.

Del primer poch hi ha que dir.
 L' article 280 de las Ordenansas
 municipals es ben explícit, y á ell hem d' atenirnos.

«No se permitirá—diu—á ningún vecino, ni espe-
 cialmente á los que viven en las tiendas, el que de
 día ni de noche ocupen la acera de las calles con
 sillas, mesas, bancos... etc., etc.»

Y anyadint que, en tot cas, pera ocupar-la es in-
 dispensable «la venia de la Autoridad Municipal y
 el pago de los correspondientes derechos,» queda

exposada tota la jurisprudencia que referent al as-
 sumpto tenim avuy establerta.

Resulta, donchs, que las aceras no poden ocupar-
 se; pero resulta també que, pagant tant ó quant,
 aquest no 's converteix en sí, sempre y quan l' ar-
 caldia concedeixi avans el permís corresponent.

Aquí dels meus duptes. Aquest permís ¿en quina
 forma l' otorga l' arcaldia? ¿Quina extensió li dona?
 ¿Fins ahont arriban els drets del ocupant autorisat?

Perque jo, respectable senyor arcalde, no puch ni
 remotament suposar que vosté, accedint á la solici-
 tut d' un industrial qualsevol que desitja colocar
 taulas al davant de casa seva, digui al concedirli 'l
 permís:

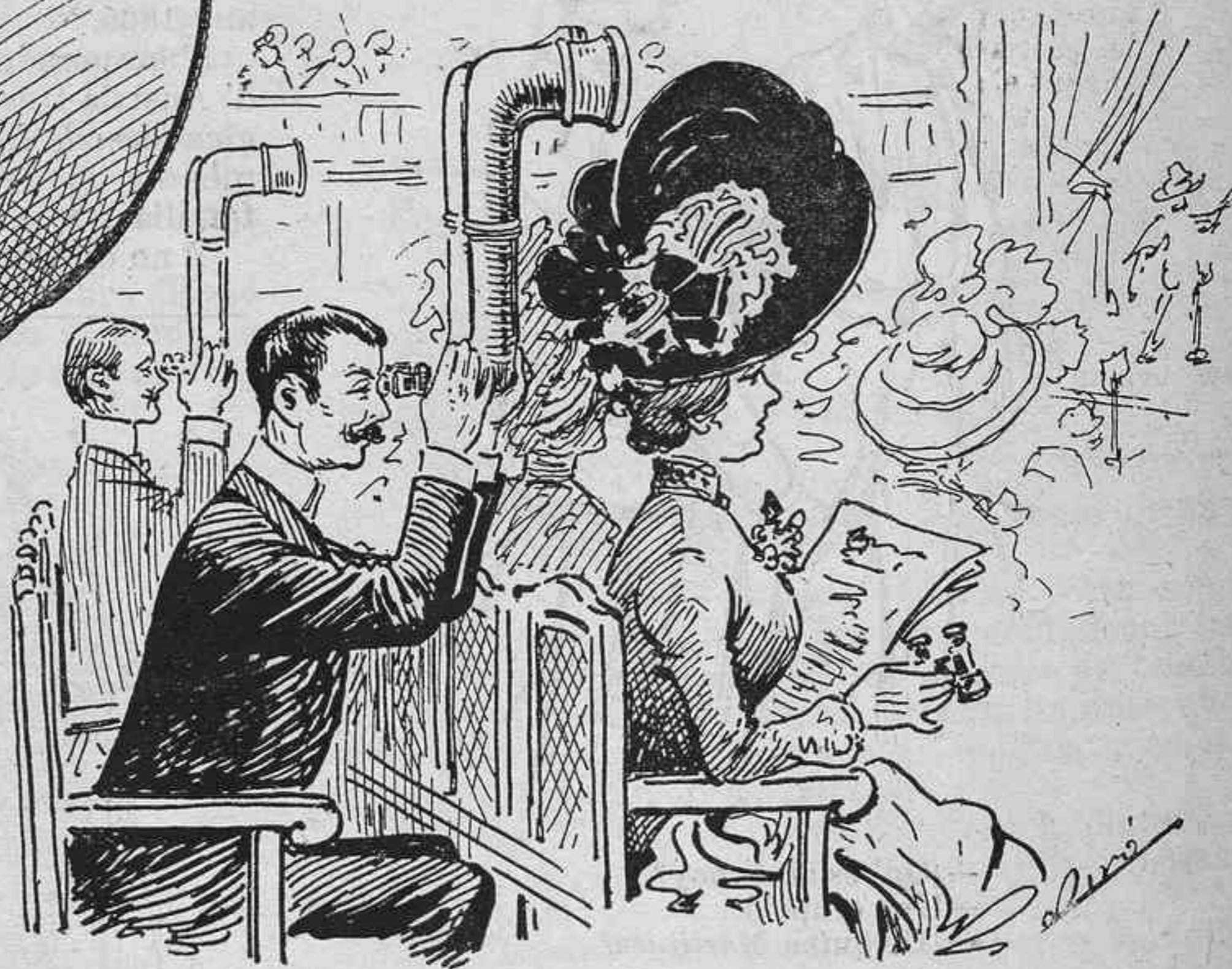
«S' autorisa á Fulano de Tal pera apoderarse de
 tota l' acera del davant del seu establiment.»

Y dich que no ho puch admetre, perque extendre
 una autorisació en aquesta forma seria lo mateix
 que manifestar al públich que desde aquell moment
 y hora queda excluhit de l' acera y que si vol tran-
 zitar pel carrer s' ha de aconsolar d' anar per allí
 ahont van els carros, els carretóns y 'ls automòvils.

L' interés particular, apreciable senyor arcalde,
 may deu anteposarse al interés general. Las aceras
 son del públich, y si als amos de cafés, bars y cer-
 vecerías els convé omplirlas de tauletas, al públich
 li convé tenir espay pera caminar y moure's desem-
 brassadament, sense temor de veure's atropellat per
 un caball ó per un motor de gasolina.

Santo y bueno que, ja que la moda aixís ho exi-
 geix, se toleri l' ocupació de una part de l' acera,

NOVAS INVENCIONS

Si no té d' aquests gemelos,
 ho dich pel bé de vosté,
 avuy día en cap teatro
 veurá ré.

destinantla al esbarjo y recreo dels afortunats que
 tenen un ral—ó crédito ab el mosso—pera pendre un
 café ó un bock; pero recordis que 'ls demés, que no
 tenen el ral, també son barceloníns y que malehida
 la gracia que 'ls fa 'l veure que 'ls primers, á més
 de disfrutar de la fresca y del bock, els obligan á
 baixar de l' acera, com si 'ls diguessin: —Aquesta
 faixa empedrada ab pedras grossas es per nosaltres,

els potentats: vosaltres, jarrí, á baix, ab els caballs y las botas de riegot...

Si vosté, senyor arcalde, es l' home just, enrahnat y equitatiu que jo 'm figuro, crecu que 's farà cárrech de las mevas observaciós, y donant als cafés lo qu' es dels cafés y al públich lo qu' es del públich, dirá á aquests establiments:

—Las aceras podrán ocuparse, pero ab la precisa condició de deixarhi sempre l' espay necessari pera que 'l transeunts hi puguin circular ab completa llibertat.—

Y ja posat en aquest negoci, encare podria fer un' altra cosa: contar ab tota escrupulositat las taulas avuy colocadas en certas aceras, y veure si 'l seu número está conforme ab el que figara en els permisos concedi s.

Ordenant lo primer, me sembla que la ciutat li quedarà agrahida; fent lo segón, jah, senyor arcalde, sospito que l' erari municipal rebría un regular ingrés.

MATÍAS BONAFÉ

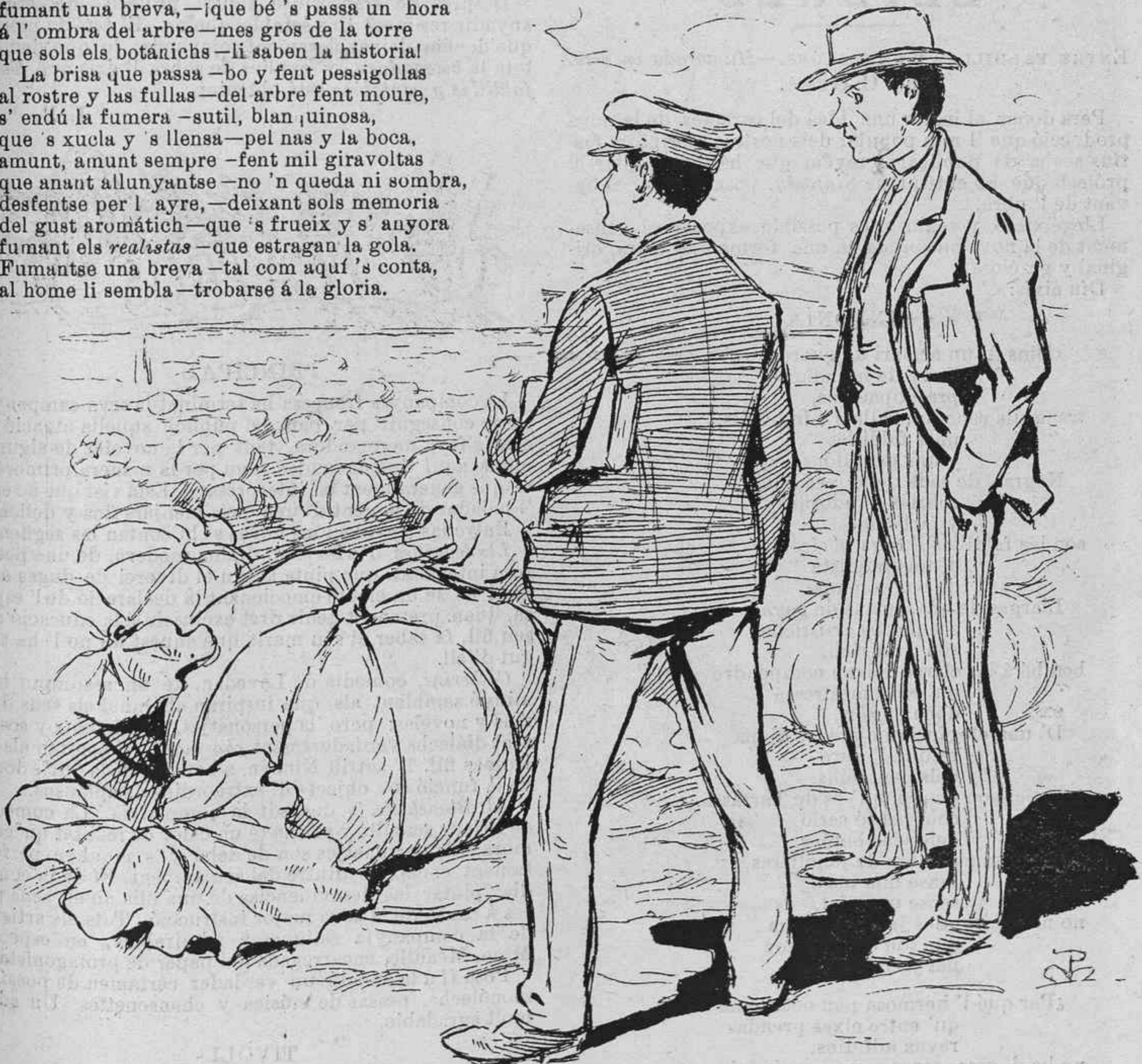
FUMANT

En una cadira—d' aquellas que 's gronxan, fumant una breva,—ique bé 's passa un hora á l' ombra del arbre—mes gros de la torre que sols els botánichs—li saben la historia!

La brisa que passa—bo y fent pessigollas al rostre y las fullas—del arbre fent moure, s' endú la fumera—sutil, blanquinosa, que 's xucla y 's llenca—pel nas y la boca, amunt, amunt sempre—fent mil giravoltas que anant allunyantse—no 'n queda ni sombra, desfentse per l' ayre,—deixant sols memoria del gust aromátich—que 's frueix y s' anyora fumant els *realistas*—que estragan la gola. Fumantse una breva—tal com aquí 's conta, al home li sembla—trobarse á la gloria.

Es una delicia—de las que n' hi ha pocas: s' olvidan las penas—lleugeras ó fondas; las crissis agudas—que passa la bossa; la ingrata falsesa—del cor de las donas; la malestrugansa—d' amichs que ns explotan, la guerra, la peste—y 'ls crits de la sogra. Fumant una breva,—s' extén misteriosa pel cos la gaubansa—que dolsament gosas, com si certs efluvis—de mandra agradosa anessen filtrantse—per dins la persona que, sobre d' aquella—cadira que 's gronxa, com sobre d' un catre,—s' hi ajeu y s' hi enfonza, clohent las parpellas,—xuclant la flayrosa fumera del puro—que omplena la gola, y luego s' escapa—pel nas y la boca, voltantne la cara—que 's pert entre boyras per hont aquell brilla com sol que s' arbora, xuclantlo los llabis—ab calma mandrosa. Fumant una breva—l' esprit se deixonda y lliure s' enlayra solcant l' alta volta hont lluhén estrellas—com brevas monstruosas quin fum se condensa—y allí hont s' agombola produheix las tempestas—qu espantan y assombran. Seguint la fumera—que pren varias formas de bestias extranyas—de donas hermosas, que ab pausa s' enflan,—s' aixamplan, cargolan, s' aixecan, s' ajeuhen,—s' estiran, s' arronsan,

LAMENTACIÓ ESTUDIANTIL

—¡Qué 'n tenen de sort els pagesos!... Ab tants frets, neus y pedregadas com hi ha hagut, no s' ha sapigut perdre aquesta cullita!...

semblant que un artista—ocult ho transforma,
 si 'l cos s' hi aletarga—l' esprit s' hi ilusiona,
 y 'l sér que ab consciencia—y ab vida 'ls dos forman,
 se sent plé de ditxas—y creu que al cel vola,
 que té una gran caixa—rublerta de doblas,
 que res li fa pena—que res li fa nosa,
 que com res li falta—salut té de sobras
 y en somnis se mira—voltat de xicotas
 hermosas, ben fetas,—amables, grassonas,
 que rihent el segueixen—li fan pessigollas,
 y corren y cauhen—y al caure 's revolcan
 per sobre d' uns núvols—com coixins de ploma,
 ahont sols s' hi respira—l' olor de las rosas.
 Mes quan lo hermós somni—va á obrir altrás portas
 que tancan delicias—mes finas y dolsas,
 la breva s' acaba—son foch los dits toca,
 sa aguda fblada—los somnis esborra
 quedantne sols cendra—que 'l vent se la emporta
 y un resto raquítich—que 'n diuhen *llagosta*
 enveja de *nyébts*—y gent profitosa
 que al viu fan la faula—dels sabis que contan
 que l' un se menjava—del altre las sobras.
 Si té la existencia—bonica algun' hora
 aquesta es la breva—que á voltas ens toca:
 fumemla ab sossego—perque allargi forsa,
 que es fum la poesia:—tot lo altre es sols prosa.

SIMON ALSINA Y CLOS

LLIBRES

ENTRE FALDILLAS Y PANTALÓNS.—*Humorada en vers,*
 per C. GUMÀ.

Pera donar al lector una idea del caràcter de la nova producció que 'l més popular dels nostres escriptors festius acaba de publicar, creyém que bastará copiar el prólech que, ab el títul de *Sinfonía*, posa l' autor al davant de l' obra.

Llegéixinlo, y vegin si es possible exposar el pensament de la nova *humorada* en una forma més clara, original y graciosa.

Diu aixís:

SINFONÍA

«Dins d' un armari de guardar roba,
 lluny de mundanas preocupacions,
 tranquils reposan, callats é inmóviles,
 unas faldillas y uns pantalóns.
 Negras, de seda de la més fina,
 sobrias d' adornos y farbalans,
 son las faldillas l' obra perfecta
 d' una modista de bonas mans.
 Llargas de quía, justas de gayas,
 sos plechs artístichs, son tirat rich,
 ben bé á las claras deixan comprendre
 qu' es sa mestressa dona de *chic*.
 D' una elegancia no menos digna
 resulta l' ayre dels pantalóns,
 tant per son panyo, qu' es de Tarrassa,
 com pel tó serio dels seus botóns.
 Sense una sombra de jonolleras,
 sense una taca, sense un pelat,
 no més mirantlos ja s' endavina
 que son d' un home net y endressat.
 ¿Per qué l' hermosa pau octaviana
 qu' entre eixas prendas reyna allí dins,
 no ha d' esse eterna, com convindría
 tractantse d' únichs

y antichs vehins?
 ¿Per qué las faldas de la senyora
 perden de prompte la discreció?
 ¿Per qué 'ls digníssims pantalóns mascles
 s' encalabrinan sense rahó?
 ¿Per qué?... S' ignora. Lo únich que consta
 d' una manera casi evident,
 es que una tarde las dugas prendas
 varen mirarse molt malament.
 «Que per qué 'm miras.—Que res t' importa...
 —Qu' ets una ximple...
 —Qu' ets un morrut...»
 l' antich respecte que 'ls contenía
 de mica en mica quedá romput.
 D' inconveniencias allí demáninne,
 de parauladas n' hi hagué á grapats;
 mes, de tots modos, en la disputa
 varen sentirse moltas vritats.
 Y com hi ha cosas que sempre ensenyan,
 deixant de banda, contemplacions,
 vels' aquí 'l *lio* que va promoure's
 entre faldillas y pantalóns.»

Després de transcriure aquest prólech ¿necessitém anyadir res mes? Ens sembla que no. El botó de mostra que doném deixa clarament comprendre lo que deu ser tota la *botonadura*, y explica de sobra l' éxit que *Entre faldillas y pantalóns* está obtenint.

J. P.

PRINCIPAL

La companyia francesa ha terminat la seva campanya, sense conseguir per part del públich aquella atenció de que 's feya mereixedora, tant per la novetat de algunas obras aquí desconegudas, com per la manera primorosa ab que generalment las interpretava. Está vist que no está 'l paladar de la gent d' upa pels menjars fins y delicats.

Entre las produccions novas s' hi contan las següents:

Les tenailles d' Hervieu, drama modern, de una poderosa intensitat, que pinta al viu el divorci de dugas ánimas. Es de un efecte emocionant la declaració de l' esposa, quan prenent tenir dret exclusiu á la educació del seu fill, fa saber al seu marit que aquest fill no l' ha tingut d' ell.

Catherine, comedia de Lavedan, té un assumpto bon minyó semblant als que inspiran al Onhet els seus dramas y novelas; pero 'ls personatjes, consistentes y sostentint diálechs verdaderment *charmants* s' acostan als de Dumas fill. L' actriu Ninove, á benefici de la qui 's donava la funció fou objecte d' extraordinaris aplausos.

Ab *Blanchette*, 's despedí la companyia. La comedia de Brioux senzilla y sobria té un calor de realitat qu' enamora. Els personatjes son de debó y 's mouhen perfectament encaixats dintre del seu ambient. Fí de la comedia: pintar las desavinencias de una filla ab els seus pares á causa de la seva major instrucció. Tots els artistas de la companyia estigueren admirables, en especial Mme. Méaulle, encarregada del paper de protagonista.

Posá fí á la funció un verdader certámen de poesias, monólechs, pessas de música y chansonettes. Un adeu molt agradable.

TÍVOLI

L' última sarsuela representada, *Las Parrandas*, lletra de 'n Flores García y Briones, música del mestre Brull,

TENTATIVA FRUSTRADA

—¡No m' hi volen deixar funcionar!... Tornémse'n á caseta.

té per assumpto l'eterna rivalitat de dos enamorats de una mateixa noya, que acaba com sempre á ganivetadas. Casi es inútil dir que 'l tenor es qui s'emporta al ff la ma de la currutaca.

Tot aixó deixatat dintre de una acció mal conduhida y poch original, ab molt ringo-rango andalús, ab cada tirada de versos qu' esparvera, y ab una serie de pessas de música que quan no altre mérit tenen el de la valentia: molt sórt ha de ser qui no las senti. Y está clar, el públich aficionat al soroll y als pinyols, va aplaudir com si 's tractés de una obra que valgués la pena.

Dintre de poch comensará á treballar en aquest teatro una companyia d' ópera barata que 's proposa representar las últimas novetats del repertori, entre ellas *La Bohème* y *Hansel y Gretel*.

Entre tant efectua viatjes de *La Terra al Sol*, que sempre resultan tan vistosos com divertits.

NOVEDATS

La companyia del Teatro de la Comedia, comensá ab *Tortosa y Soler*, trasplantació del vaudeville francès *Le coup de fouet*, feta ab innegable manya pels Srs. Abati y Reparaz. Apesar de haver sigut descarregada de la salsa picant que dona sabor al original, resulta una producció tan inverossímil com vulguin, pero enginyosa y divertida. Molt surrut ha de ser l' espectador que no s' hi fassi un bon panxó de riure.

L' obra sigué executada ab notable ajust, distingint-s'hi las Sras. Pino, Rodríguez y García, y de una manera especial el Sr. Morano, que reproduheix ab molt bona sombra 'l tipo de un comissionista catalá.

CATALUNYA

Dijous á la tarde debutá ab el *Juan José* y al vespre representá la comedia *Entre bobos anda el juego* la companyia que dirigeix el Sr. Thuillier, la qual torná á trobar desde las primeras escenas las mateixas simpatias que havia deixat entre 'l públich barceloní.

En els días successius representá algunas obras del repertori echeagarayesch... y per ahir dijous tenia anunciat el primer estreno de la temporada, que ha volgut que sigüés el tant discutit drama de 'n Pérez Galdós: *Alma y vida*.

Ja tenim, donchs, feyna tallada pera la senmana próxima.

GRANVIA

També ha comensat ab bon peu sas funcions la companyia Cuevas-Cobeña, que 's presentá ab una refundició de la garbosa comedia de Lope de Vega *La moza de cántaro*, feta ab molta trassa pel Sr. Luceño.

L' obra es ben bé filla de aquella ploma admirable que si no penetrava molt endintre del cor humá, sabia en cambi brodar y recamar gallardias, floreigs y rasgos á dojo que avuy encare recrean y s' admiran, com veraders portentos de fecundia, facilitat y gracia.

Molt hauria guanyat la producció á haver sigut posada ab millor decorat y una indumentaria mes conforme ab l' época. Pero en ff se n' ha de pendre la bona voluntat, majorment anant aquesta acompanyada de alguna cosa més com es: la fina y esmerada dicció de la senyora Cobeña y 'l Sr. Cuevas.

N. N. N.

DURANT LA VUYTADA

—Cap ahont vas tan depressa, Florentino?
—Vaig á veure passá la professó que ab la Lola hem quedat que 'ns trobaríam á cala Donya Cols, y allí mentres tots badin tindrem ocasió de fens petóns.

—Alanta, Llagostayna.

—Buenas, Llonza.

—¿Qué vens?

—Si 'm dius ahont ..

—A barrejarnos entre aquestas pilas de sumés y payetas de mistó, y si no fem un parlo

ó no buydem la *baldra* d' un badoch, podrém fer corre els *dátils* per 'quests *batis* salaus d' ¡aguántam, noy!

—Passa, Andalet. ¡Quimet, no t' esgarrihis!

—¡Papá, pugim á coll!

—Pepito vina aquí, que passa un cotxe.

—¡Jo tinch pipí!

—Papá, comprim bobons.

—Jo tinch sed.

—Jo tinch gana.

—¡Jo tinch rábia y migranya y mal humor!

Aixís se calés foch á la perruca

d' aquell que va inventar las professons!

—Passiobé, D. Juanito!

—No 'm destorbi

qu' haig d' aná á dú un pendó.

—Permétim; sobre alló del matadero...

—No 'n sé res.

—Pro 'ls consums...

—Tampoch, tampoch.

—Pro miri que 'l carrer de...

—Que m' esplica.

Are no estém per xo.

UN SOLDAT *entre dents*:—¡Maliatsiga!...

UN CARRETER *parat*:—Arri, cartrons.

UN TRINXERA *á una raspa*:—¡Ostia, Manela!

UNA MARE *plorant*:—¡Ahont es el noy!

UNA NOYA *á un senyor de posat sério*:

—Estigui, escandalós!

UN SR. JOANET *bramant*:—¡Vuy aná á casa!

UN MÚSICH, *enfadat*:—¡Qu' es llarch aixó!

EL COTXERO D' UN RIPPET:—¡Paso! ¡paso!

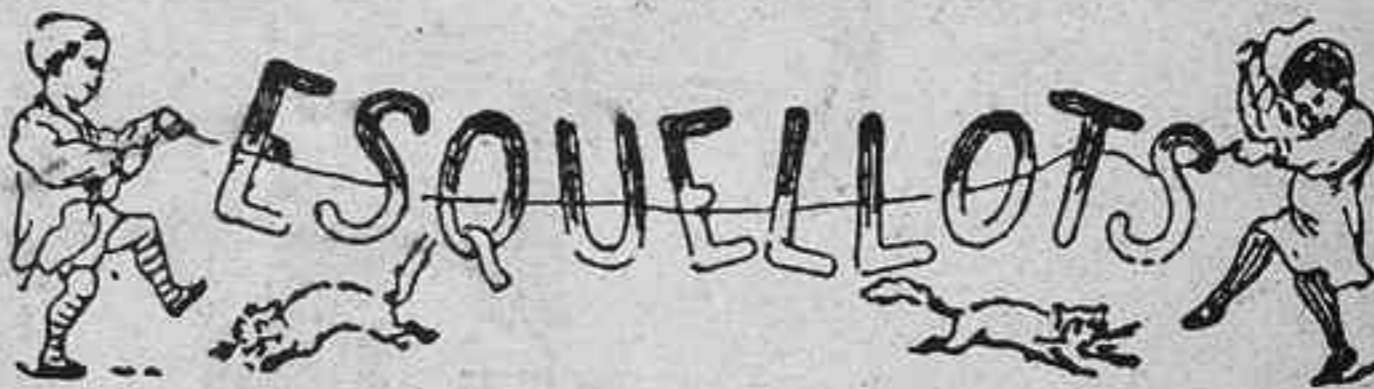
UN TRANQUIL:—¿Qué pot ser fas trenta dos?

Al un costat:—¡Pif, paf! (*Son bofetudas*).

Al altre:—¡Ay, uy, ay, uy! (*Son ulls de poll*).

Y siguém franchs; en tot aixó, ¿qué hi guanya la Santa religió?

JEPH DE JESPU

Caure del poder fentse popular, no es á Espanya cosa molt freqüent. Al Urzaiz li ha succehit. Per aixó al venir á Barcelona ha sigut objecte de tota mena de atencions y obsequis.—Es l' únich ministre—diuhen sos admiradors—que va atrevirse á plantar cara al Banch d' Espanya.

Per aixó en Sagasta se 'l va espolsar més que depressa, que pels governs que avuy corren, te més aguant el Banch d' Espanya que 'l banch blau.

Pero millor per l' Urzaiz, millor cent mil vegadas: lo que 'ls mals governs llensan, els pobles ho arreplegan.

¡Y ab quín brillo portava 'l Sr. Amat el pendó principal en la professó de Gracial!

Per alguns carrers, fins varen sentirse aplausos, y 'l Sr. Amat se tornava tot roig, com la púdica donzella á qui li dirigeixen el primer piropo.

Pero dat que á Gracia hi abundan molt els *graciosos*, á mí 'm queda un dupte:

¿Aplaudían al *arcalde* ó aplaudían al *pendó*?

¡Pobre Doctor Robert! No hi ha res més trist que la popularitat póstuma, quan arriba á servir pera tota mena de reclams industrials.

No n' hi havia prou ab el Licor Doctor Robert y ab els borregos Doctor Robert, que fins un industrial n' ha fet un *cenicero* (ó cendrer, parlant en catalá).

Ab lo qual hi haurá qui en forma de borrego 'l mastegui, y en forma de licor l' apuri, y en forma de cendrer l' empastifi de cendra de cigarro, quas de misto, puntas y burillas.

Pero lo que dirán els industrials explotadors:—Tot sigui en honor y gloria de la santa causa... del negoci, que 'l cor y la butxaca son vehins.

Tantas quantas vegadas s' ha tractat d' empolainar á la Pubilla ab un trajo d' época, en consonancia ab el que vesteix l' Hereu, l' intent ha fracassat. El públich no está perque l' elevada senyora 's despulli de las sevas galas modernas, deixant de ser el figurí que marquí la moda de la temporada.

En aquest concepte, sense que s' alteri la pau de aquell matrimoni, resulta que la senyora va uns quants sigles més adelantada que 'l seu marit.

Y diguin després que no progressa la causa del feminisme! A lo menos á Barcelona ha donat un pas de gegant.

L' *Avi Brusi* publicava 'l día de Corpus un curiós article sobre la Custodia de la Seu, suscrit ab las initials B. R. que corresponen al nom y apellido de un conegut canonge del Capítul catedral.

En ell s' hi llegeix la següent efeméride:

«En 1871 fué robada, saqueada la Custodia por los cipayos de la revolución de septiembre.»

Aixó no es cert. ¡Pobres cipayos! ¿Per qué 'ls han de tractar de lladres ara que no poden defensarse?

En el mes de juny de aquell any va figurar la custodia en la professó de Corpus en tota la seva integritat, y fins al día 6 del mes de novembre no va ser descuberta la desaparició de una part de la pedrería.

En l' espay que media entre aquestas dugas

fetxas no va haverhi á la Catedral guardia de cipayos, els quals estavan agregats á las columnas en persecució dels carlins. De manera que altra feyna tenían que saquejar custodias.

* *

Fou tingut per molt misteriós el robo de las tals joyas, y per aixó la conciencia pública l' atribuí sempre, justa ó injustament, á algú molt entrant de la Catedral; tant més quan al día següent de ser notada la falta de las alhajas, aquestas sigueren restituidas, en un paquet, al arcalde de Barcelona, en una forma també molt misteriosa.

Y ni llavors, ni may fins avuy, sentirem dir á ningú que 'ls cipayos haguessin sigut els autors de una sustracció, sobre la qual sembla que las autoritats eclesiásticas varen procurar tirarhi molta terra á sobre.

Desafiém al Sr. B. R. á que demostrí lo que diu, en contra de aquells

«que per guanyar sis rals defensen la corona.»

com deya la cansó del temps; pero als quals may ningú pogué tatxar de lladres.

Diu l' ilustre Pérez Galdós en el prólech del seu drama *Alma y Vida*, parlant de la postergació en que aquí Espanya 's té al teatro, escriu las següents ratllas:

«Todos los soberanos europeos se ponen en contacto con su pueblo por medio del teatro, admirable terreno común, donde los sentimientos y las ideas dominantes pueden ser gozados de grandes y pequeños en armoniosa concordancia. El Emperador de Alemania, autócrata y artista, frecuenta los teatros de Berlín y de otras ciudades alemanas, y no aparece obra nueva que él no vea y que no se digne juzgar con censura ó aplauso. Festeja á los extranjeros que van á sus Estados con arte de otros países; pero festeja más y alienta y estimula á los nacionales. En Italia y Bélgica, en Baviera y en Portugal, los teatros ven de continuo al Jefe del Estado, que en esto cumple un deber no consignado en la Constitución, mas no por eso menos imperioso.»

—Companys, ab aquestas fals tan oscadas, ¡qué 'n farém poca de feyna!

IDILI (!)

—¿No 't diu res el teu cor, hermosa, en mitj de la serena calma de la nit?
—Sí; 'm diu: ¡Ara soparí!

El Sr. Pérez Galdós al escriure aquest parrafo, no va tenir en compte qu' en els païssos que cita, ab excepció de Portugal, no hi ha corridas de toros, y naturalment ¿qué han de fer els soberans pera posarse en contacte ab el seu poble, sino assistir á las funcions de teatro?

Si allí 'ls toros hi estiguessin aclimatats, ja veuria si 'n serian de flamencs!

En substitució de la estatueta robada al monument de 'n Rius y Taulet, á ca'n Masriera ja n' están foment un' altra.

¿Quánt s' hi jugan que també la robarán?

* *

A no ser que 's prengui una mida per l' istil de la que ara vaig á indicar.

Jo al lloch del Sr. Amat faria pintar á un municipal de color de bronze y ab el sabre desenvaynat el

colocaría entre las demás figuras del monument.

De aquesta manera s' evitaria que 'ls lladres s' hi enfilesin per saquejarlo... Ey! sempre que 'l municipal no s' adormís!

A Murcia va celebrarse diumenje una corrida de toros de primera.

Cansat el públich de veure que li donavan mansos en lloch de toros, va acabar invadint el redondel y calant foch á la plassa.

Son trempats els murcians!

No totas las banderillas de foch han de ser pels toros. També n' hi ha de haver algunas pels empresaris.

A Madrit acaban d' erigirse las següents estatuas:

Una á Argüelles; un' altra á Lope de Vega; un' altra á Bravo Murillo; un' altra á Quevedo, y finalment un' altra á Goya.

Reparin una cosa: tots aquests personatjes figuran en els bitllets del Banch d' Espanya.

Tal vegada es per aixó y no pels seus mérits intellectuals, que 'ls entregan á l' admiració del públich en sos respectius monuments.

Perque al qui no pu-

gui portarlos á la butxaca en forma d' estampeta, li sigui dable reverenciarlos en plena plassa pública.

Qui no pugui menjar qu' ensalivi.

En Coll y Rataflutis ab sas crónicas de París, ja torna á fer denteta als púdichs perdigots.

Ell va veure al gran duch Wladimir de Russia, que al tornar de Madrit de la coronació ó jura de Alfons XIII s' entaulava en *Chez Maxim*, ahont prompte 's veje rodejat de las demi-mondaines més garbosas de París, quals noms cita y quals trajos descriu en Rataflutis ab verdader coneixement del género. Sembla que la preferida siguié «una hermosa criatura á qui anomenan Chauffrette, que s' acostá á la taula del gran duch. Aquest tan gran senyor com es, li cedí 'l lloch de preferencia y soparen junts.»

En Rataflutis qu' ensumava aquest espectacle tan

reconfortant, se descuida de dir als lectors de *La Perdiu* quants centímetros se li va estirar... el nas.

Un xascarrillo de actualitat.
Torna un minyó d' examinar-se y 'l seu pare li diu:

—Suposo que t' haurás lluhit....
—No ho vulgui saber; tan entussiasmats han quedat els catedràtics al sentir-me explicar, que volen de totes maneres que pel setembre hi torni.

Espigolat en un periódich de París.
He llegit el següent autógrafo firmat per una de las més bonicas celebritats del cos de ball de la Gran Opera:

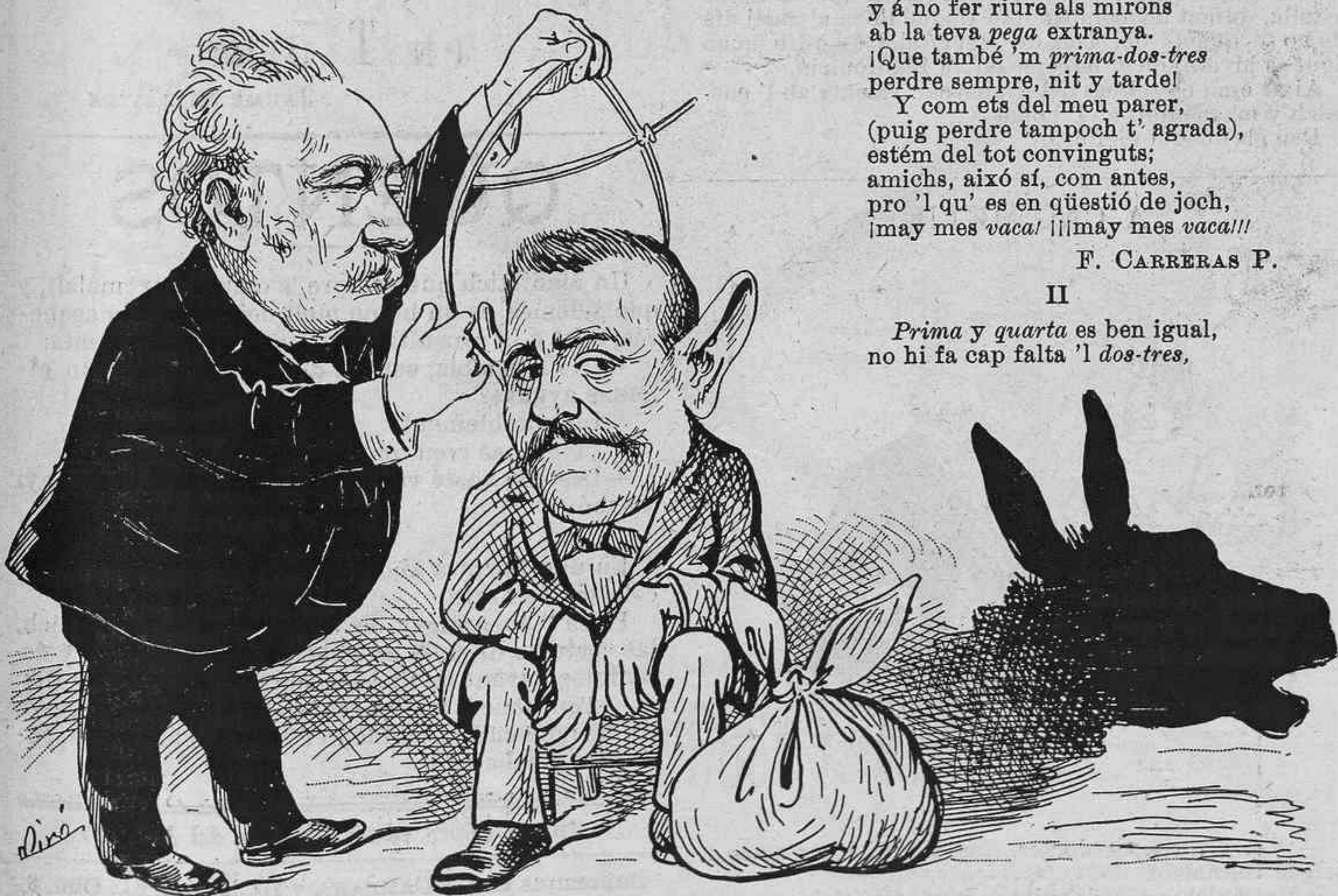
—Els diamants son la *creu de honor* de las bailarinas.»

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Fe-de-ral.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Diria—Diari.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Riu avall.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRIC.—*Clarinet.*
- 5.ª GEROGLÍFICH.—*Com mes bon sol mes bons días.*

EXÁMEN FRENOLÓGICH

—¿Sabs qué hi trobo en aquest cap? Que hi tens una pila de *sots feréstechs*.

XARADAS

I

¡May mes vaca!

A MON AMICH, L' EX-POETA JOSEPH OLIVERAS

Som tan amichs, tan amichs,
que al solo sempre fem *vaca*,
y com que 'n sabs mes que jo
tú jugas (per ma desgracia),
qu' es tal la *pega* que hi tens
que per mes que fas, may guanyas.

Creume; *dos-quart-quint* millor
que no toquessis mes cartas.
El que 's per la meva part,
Oliveras, ¡may mes vaca!
Que sempre es *tísica*, noy,
la nostra *vaca*, ¡mal haja!

Ja 'n podém portarne, ja,
de diners á la butxaca;
fent el solo, es tret segur;
¡sempre neta y escurada!
¡per 'xó 'l tinch tan aborrit!
¡per aixó 'm *dos* tanta rábia!

Jo ja t' ho volfa dir
temps enrera: ¡pleguém gávias!
pero creyent que 't *total*,
molt apesat meu, callava,
y anavam passant el temps
engreixant á l' un y á l' altre,

y abdos com juheus errants,
sense un *clar* á la butxaca.

Avuy estich decidit
á no aguantar mes camamas
y á no fer riure als mirons
ab la teva *pega* extranya.
¡Que també 'm *prima-dos-tres*
perdre sempre, nit y tarde!

Y com ets del meu parer,
(puig perdre tampoch t' agrada),
estém del tot convinguts;
amichs, aixó sí, com antes,
pro 'l qu' es en qüestió de joch,
¡may mes vaca! ¡¡may mes vaca!!!

F. CARRERAS P.

II

Prima y quarta es ben igual,
no hi fa cap falta 'l *dos-tres*,

L' ESTIUHET... DE SANTA MARTINICA

6

COM SE CURA UN ATACH D' INSOLACIÓ

Tots els sabis mes empapats de ciencia meteorelògica d' Europa anuncian per aquest pròxim estiu una calor espatarrant. Els seus pronòstichs se fundan en las numerosas erupcions volcánicas que venen produhintse de algún temps ensá.

No sé, verdaderament, quinas relacions poden tenir en Febo y la Martinica, ni si aquestas son formals ó no passen de passió més ó menos volcánica, vulgo *escalafiment*; pero dihém (dich) diuhen els sabis que 'l foch interior de la Terra, permanent y actiu sempre, que amenssa rostir á l' humanitat com si fós un trist capó de Mans, expandeix una forsa atractiva molt potent que dirigeix ab predilecció cap al Sol, quins raigs sugestionats pels cràters dels volcáns en acció, cauran ab molta major vivesa, damunt de nostras clepsas, de modo que, de ser aixó cert, aquest any 'ns trobarem entre dos focs, y encare que nosaltres visquém en un país ahont tots els volcáns están apagats (menos el *Vulcano* de la Barceloneta) y per lo mateix son de *cráter bondados*, apesar de tot, no 'ls dich rés de la calda que 's prepara aquest estiu. ¡Y quina mandra no correrá y quants cassos d' insolació no 's registrarán á la Plassa de Catalunya!

Per cert que si, *Vulcano* no ho permeti, un día 's troban ab una persona *insolada*, per grave que sigui l' atach que li sobrevingui, lo primer que han de fer es diluhir una cullerada de sal en una d' aygua clara y anarli introduhint, de gota en gota, pels forats de las orelles. L' efecte es satisfactori y rápit.

D' aquesta manera va curar de un fort atach d' insolació un soldat boer á un oficial inglés, en plé camp de batalla, durant un combat que tingué lloch al mitj día de no sé quants del mes de janer (allá es estíu quan aquí es hivern) de l' any passat, á Blaufontein.

Aixís eran els héroes del Transvaal: valents ab l' enemich y magnánims ab l' home.

Deu els dongui un duro.

A CAL METJE

—¿Vol dir, senyor doctor, que aixó del nas no es d' origen volcánich?

—Volcánich, no: més aviat es humor...ístich.

cada una fa una vocal,
segona es un animal,
el tot arbre punxós es.

J. COSTA POMÉS

ENDA VINALLA

Digas, lector: ¿t' has fixat en los sants del calendari?— N' hi ha un casualitat! que igualment es nomenat per l' indret que pel contrari. Veyas, donchs, si l' has trobat.

ANTONI FELIU

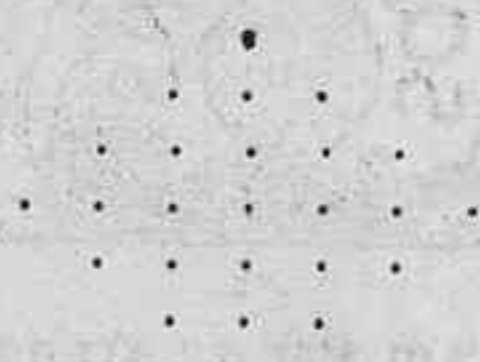
TRENCA-CLOSCAS

DOLORES PALITRE DAMA

Ab aquestas lletras degudament combinadas formar lo títul de una sarsuela castellana de gran éxit.

J. FELIP

ROMBO

1.ª ratlla: Consonant.—2.ª: Nom d' home.—3.ª: Mida.—4.ª: Mesura.—5.ª: Part del cos.—6.ª: Animal.—7.ª: Vocal.

NOY DE LAS MOSTRAS

GEROGLÍFICH

MARS
TERRAS

PN T DIRI

JAUME MITJAVILA

QUÉNTOS

Un maniátich que sempre 's creu estar malalt, y que además es un home molt deixat, brut y asquerós, acut á la consulta de un metje, y li pregunta:

—¿No li sembla, senyor doctor, que necessito algunas ayguas?

—Induptablement.

—¿Y quinas creu que m' han de anar millor?

—Las que vosté vulgui, sempre que no hi planyi 'l sabó.

En una barraca ahont hi está instalada una gran colecció de fieras.

Parla l' encarregat de anar explicant al públich, las costums de cada un dels animals exposats, y detenintse devant de una serpent de gran tamany, diu:

—Aquí tenen la boa constrictor, que s' empassa un tocino sancer: ¡cuidado á acostars'hi massa, senyoras y caballers!

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lortilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Obra nova del popular C. GUMÀ

ENTRE FALDILLAS Y PANTALONS

HUMORADA EN VERS

Preu 2 rals

J. MARTINEZ RUIZ

POR

Ptas. 3

Un tomo en 8.º

Obra nueva

La Voluntad

Viajes morrocotudos

Acaba de publicarse

CUARTA Y ÚLTIMA JORNADA

POR

J. P. ZÚÑIGA

Ptas. 2

B. Pérez Galdós

Alma y vida

Ptas. 2

PRÓXIMAMENTE

LAS TORMENTAS DEL 48

POR

B. Pérez Galdós

IGNASI IGLESIAS

PER

Ptas. 2

Acaba de sortir

LA MARE ETERNA

LA PROFESSÓ

TARJETAS POSTALS

DEL

CORPUS MUNICIPAL

Colecció de 15 tarjetas

1 pesseta

COLECCION ECONOMICA

DE LEYES ESPAÑOLAS

Acaba de publicarse

CORRIDAS DE TOROS Y NOVILLOS

Un tomo en 8.º, encuadernado, Ptas. 1.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en llibrasas del Giro Mútuo ó be en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, si no 's remet ademés un ral pera certifiat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

XANFAYNA

—Aquí me tienes, chiquillo.
—Pues, salud; yo me las guillo,

—Verán ustedes: para poder llevar veintitantos barrets de rechidors, hay que arreglarlo aixís.

—Per avuy, preném la xica: demá vindrém per la grossa.

—No sé per qué per Corpus s' ha de fer tan poch negoci. Veyám si ab el Concurs hípich m' anirá millor.